

ကြိစ္စ

နှင်းကြာပန်းနှင့်
နှင်းဘီလူးဝိညာဉ်

ဒဿနလက်ဆောင်

ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အကြောင်းပြချက် ရှာနေတာထက် စာရင် သည်းခံနိုင်တဲ့ စိတ်ကို မွေးမြူနိုင်တာက စိတ်အေးချမ်း သာယာမှုကို ပိုပြီးဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

ဘဝတူသည် ချိန်ခွင်လျှာကဲ့သို့ တစ်ဖက်က နိမ့်ကျသွားသည့်အခါ ကျန်တစ်ဖက်က အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာလေ့ရှိသည်။

ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ရှိရာတွင် တစ်ချောင်းက မြေကြီးနှင့်ထိပေးထားလျှင် ကျန်တစ်ဖက်က အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်နိုင်သည်။

နှစ်ဖက်စလုံး မြေကြီးနှင့် ကပ်နေပါက ရှေ့သို့ မတတ်နိုင်သလို ...

နှစ်ဖက်စလုံး လေထဲခုန်တက်ပါက ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျနိုင်ပါသည်။

ပန်းတစ်ပွင့် လှပစွာပွင့်ဖို့ ရေသောက်မြစ် ကောင်းဖို့ လိုအပ်သလို ...

ကြီးစွာ ချမ်းသာချင်လျှင် ‘ဝီရိယ’ ကောင်းဖို့ လိုပါတယ်။

အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန် ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာချည်း အမြဲ သိုဝှက်ထားရမယ့်အရာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထိုက်တန်တဲ့သူရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်မှ တန်ဖိုးရှိမှာပါ။

ကမ္ဘာဦးအစ၊ကတည်းက ယခုချိန်အထိ မပြောင်းလဲသောအရာ၊ လူသားအားလုံး အစဉ်အမြဲ လက်ခံထားတဲ့ တစ်ခုတည်း အရာဆိုတာ အချစ် တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။

ငှက်တစ်ကောင်ဟာ လေကြောင့် ကောင်းကင်ကို ပျံတက်နိုင်ကြပေမယ့်

လေရဲကျေးဇူးကို မသိပါဘူး၊ ငါးတစ်ကောင်က ရေကြောင့် သမုဒ္ဒရာ အောက်မှာ နေနိုင်ပေမယ့် ရေရဲကျေးဇူးကို မသိပါဘူး။

ထိုထက် အဆိုးဆုံးက ကျေးဇူးရှိပါလျက် ကျေးဇူးမသိတတ်သူပါပဲ။

အချစ်စစ်ကို တွေ့ရှိခြင်းဟာ ...

တစ်ယောက်တည်းအတွက် ခံစားရတဲ့ ရသ၊မျိုးမဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုကိုပါ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

အချစ်အတွက် အရူးအမူး ဖြစ်နေသူ အချို့ဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အချစ်ကို ရ လိုက်တဲ့အခါ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု ဖြစ်ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီက အချစ်တွေ ပေးလိုက်ရတာကိုတော့ မေ့လျော့နေကြ သည်။

မရင့်ကျက်သေးသည့် အချစ်သည် ...

စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်သော စိတ်ကို ဆန့်ကျင်လေ့ရှိပြီး တည်ငြိမ် လေးနက်သော အချစ်ကတော့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုကို အဖော်ခေါ်လာလေ့ ရှိ ပါတယ်။

အခန်း(၁)

နှင်းကြာပန်းနှင့် ရှေးမှတ်တမ်း

တစ်နေ့သ၌ ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် ၎င်းနေအိမ်၌ပင် ပြုလုပ် ထားသော သုတေသနအခန်းထဲ၌ လူနှင့်သတ္တဝါတို့၏ မျိုးရိုးဗီဇနှင့် ဇီဝိတိ ဖြွေ ဟုခေါ်သည့်အသက်ကို ရှည်စေရန် အထောက်အကူ ပြုစေသော ဆေးပင်နှင့် အခြားအကြောင်းအရာများကို သုတေသနပြု လေ့လာလျက် ရှိနေသည်။

ထိုသို့ လေ့လာရာတွင် အသက်ကို ရှည်စေနိုင်သော အဓိကအကြောင်း

များနှင့် အတော်အတန် တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုအထဲတွင် စိတ်စွမ်းအင်ကို တည်ဆောက် အသုံးပြု၍ တရားအားထုတ်သော သို့မဟုတ် တရားရှုမှတ်သော အလုပ်သည် အဓိကနေရာ၌ ပါဝင်လေသည်။

ဤသို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရာမှာတော့ ဘာသာအယူဝါဒနှင့် ဓလေ့ထုံးစံတို့ မတူညီကြစေကာမူ စိတ်စွမ်းအား တည်ဆောက် အသုံးပြုတာခြင်းကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်၏။

ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ရှိသော စွမ်းအားတို့မှာ ခန္ဓာကိုယ်လက်ဝဲဘက်၌ ရှိသည့် ဣဒူ (Ida) ဟုခေါ်သော စွမ်းအင်လမ်းကြောင်း၊

ခန္ဓာကိုယ် လက်ယာဘက်၌ရှိသော ပိင်္ဂလ(Pingala) ဟု ခေါ်သော စွမ်းအင်လမ်းကြောင်း၊ လိုအပ်သော အသက်ရှူမှုကို အသိစိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်သွေးခဲသဖွယ်ဖြစ်သော စွမ်းအား နိုးကြားလာစေသော ...၊

သုသုံဏာ (Sushumna)ဟု စွမ်းအားဟူသော အဓိက စွမ်းအားများကို အသုံးပြုရသော နည်းများဖြစ်သည်။

သို့ထက် လူသားတို့၏ ခံစားနေရသော ဒုက္ခတရားကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်သော သူရိယသိပ္ပံ(Solar Science) ပညာနှင့် အမှန်ကန်ဆုံး တန္ထာရ (Tantra) ဟုခေါ်သည့် အဆင့်အတန်း မြင့်မားလှသည့် နည်းစနစ်အချို့လည်း ပါဝင်လေသည်။

သူရိယ သိပ္ပံပညာသည် လူသားတို့၏ ခံစားနေရသော ဒုက္ခခံစားမှုတို့ကို ဖယ်ရှားပေးသော အဆင့်မြင့်လောလက ကျင့်စဉ်တို့တွင် အမြင့်မားဆုံး ပညာရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူရိယ မဏ္ဍလ (The Solar plexus) တွင် တိကျသော နည်းစနစ် ပုံစံ

တစ်ရပ်ဖြင့် တရားထိုင်ခြင်းနှင့် ရုပ်ပိုင်းနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါများကို ဖြစ်စေသည့် အားလုံးသော အနှောင့်အယှက်များကို ဖယ်ရှားနည်းများ ပါဝင်လေသည်။

လူသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် သူရိယစနစ် (The Solar System) သည် အကြီးမားဆုံး ကွန်ဂရက်သဖွယ် ဖြစ်ပြီး ယင်းမှာ မဏိပူရချက္ကရ (Manipunachkna) ၏အလယ်ဗဟို၌ တည်ရှိပါသည်။

ယင်းချက္ကရပေါ်တွင် တရားကျင့်နည်း များစွာရှိပါသည်။ သို့သော် အဆင့်မြင့်ကရာနယာမ (Advanced Pranayama) အပါအဝင် ယင်းပရာန အဆင့်ထက် ပိုမို သိမ်မွေ့သည့် စွမ်းအင်သစ်တစ်ရပ်ကို သိမြင်မှုသို့ ဦးဆောင် ရောက်ရှိနိုင်ခြင်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။

လင်းအဆင်သည် ...

စွမ်းအင်၏ ဌာန်ကရိုဏ်းကျမှုကို နံနက် နေထွက်ချိန်တွင် တရားကျင့်ခြင်း သို့မဟုတ် အဇ္ဈတ္တ တွင်းမီးဓာတ်၏ ဗဟိုချက် ဖြစ်သော ဥဓာရဂ္ဂနီ (usaragni) ပေါ်တွင် တရားကျင့်ခြင်းဖြင့် လေ့လာ ဆည်းပူးရပေသည်။

(ဥဓာရဂ္ဂနီသည် အပေါ်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်းတို့ ပွတ်တိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ဥပနိသျှစ်တွင် ယင်းကို အထက်ပိုင်းအာရီနှင့် အောက်ပိုင်း အာရနီ (arani) ဟု ခေါ်သည်။)

၎င်းစွမ်းအား ကျင့်စဉ်တို့မှာ လူတစ်ယောက်၏ အသက်ရှည်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကျင့်စဉ်တို့ကို ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းများပေါ်၌ တရား ကျင့်နေကြသော ယောဂီကြီးများနှင့် တိဗက် တောင်တန်းများပေါ်တွင် တရားကျင့်နေသည့် တိဗက်လားမားဘုန်းကြီးတို့ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုတောင်တန်းများပေါ်တွင် အမြဲတစေ အေးခဲနေတတ်ပေရာ ကိုယ်ခန္ဓာ
စွမ်းအားမကောင်းပါဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်နေနိုင်၍ ရမည်မဟုတ်
ပေ။

ပေပေါင်း ငါးထောင်ကျော်အထက် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ
ပေါ်တွင် မြူနှင်းများက အမြဲတစေ ဖုံးလွှမ်းနေတတ်ပြီး ရေခဲပြင်များနှင့်
အအေးဓာတ်များက ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပတ်လုံး ဖုံးအုပ်ထားကြလေသည်။ တိ
ဗက်လားမား ဘုန်းကြီးများနှင့် ဟိမဝန္တာ ယောဂီကြီးများသည် လ,ပေါင်း
များစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကြာမြင့်သည်အထိ ဂူအောင်းကာ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်မှုပြုကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုပြုကြလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ အဓိက ပေါက်ရောက်ရာ နေရာ
ကြီးသုံးနေရာ ရှိသည်။

၎င်းနေရာ သုံးနေရာမှာ ...

တရုတ်နယ်ထဲ၌ တရုတ်လူမျိုးတို့ အထွတ်အမြတ်ထားသော ခွန်လွန်
တောင်တန်း။

တိဗက်နယ်၌ရှိသော တိဗက်တောင်တန်း၊

အိန္ဒိယနယ်၌ရှိသော ဟိမဝန္တာတောင်တန်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌မူ ခါကာဘိုရာဇီတောင်တန်း၊ စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်တန်းနှင့်
ပုပ္ဖလတောင်တို့မှာ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးပင်ပေါများလှသော နေရာ
အဖြစ် လူသိများ ထင်ရှားလှသည်။

ဟိမဝန္တာ၌ ဂမုန်းမျိုးနွယ်နှင့် ဆေးဖက်ဝင် အပင်ပေါင်းထောင်သောင်း
မက ရှိသည်ဟု မှတ်တမ်းများရှိပြီး တိဗက်၌မူ ဆေးဘက်ဝင် အပင်ပေါင်း
ခြောက်ထောင်ကျော် ရှိသည်။

တရုတ်တို့ အထွက်အမြတ်ထားရာ ခွန်လွန်တောင်တန်းပေါ်၌ အလားတူ ဆေးဘက်ဝင် အပင်ပေါင်း များစွာ ရှိကြလေသည်။

ဆေးဘက်ဝင် အပင်တစ်မျိုးဖြစ်သော လက်ဖက်ပင်ကို စတင်တွေ့ရှိသူမှာ တရုတ်လူမျိုးတို့ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ယဉ်ကျေးမှုကို တရုတ်လူမျိုးတို့ က စတင်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိပြီး ထိုခေလေ့ကိုလည်း အလေးထားကြလေ သည်။

တရုတ်ပြည်၏ အနောက်ဖျားသည် ဟိမဝန္တာတောင်၊ တိဗက်တောင်တို့နှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိလျက် ရှိနေကာ ဂန္ဓာရီပင်မကျောကြီး တစ်ခုဆိုကလည်း မမှားပေ။

ခွန်လွန်တောင်တန်းသည် တရုတ်ပြည် မြောက်ဖျားရှိ ဝန်ကျန်နယ်၏ အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ထိုနေရာသည်ပင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးများဖြင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိနေသော နေရာဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများက ဟိမဝန္တာကို အထွတ်မြတ်ထားကြသလို တရုတ် လူမျိုးတို့သည်လည်း ခွန်လွန်တောင်တန်းကြီးကို အလေးအမြတ်ထားကြလေသည်။

တရုတ်သမိုင်းနှင့် ဒဏ္ဍာရီများတွင် ထိုခွန်လွန်တောင်တန်း တစ်နေရာ၌ ကျောက်စိမ်းတောင်ထွတ်ကြီး ရှိနေသည်ဟု ရေးသား ဖော်ပြကြလေသည်။

ထိုကျောက်စိမ်း တောင်ထွတ်ကြီးတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ တွင် တစ်ကြိမ်သာ သီးသော အမတေ သစ်တော်သီးပင်ကြီး ရှိလေသည်။

ထိုသစ်တော်သီးကို တရုတ်ဘာသာဖြင့် ‘ပန်းတောက်ဟွီ’ ဟု ခေါ်သည်။

တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးရှိ ဂန္ဓာရီ ပညာရှင်များ၊ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များတို့သည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း ကင်းစေသော ပန်းတောက်ဟွီ ဟုခေါ်

သည့် သစ်တော်သီးကို မှီဝဲရန်အတွက် နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်တော်ကြီးသို့ အရောက်လာကြလေသည်။

ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ရှစ်ပါးတို့လည်း ယင်းခွန်လွန်တောင်တန်းရှိ နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်တော်ကြီးသို့ ရောက်လာတတ်ပေသည်။

ဤခွန်လွန်တောင်တန်းရှိ သူတော်စင်တို့ စုဝေးရောက်ရှိရာ အရပ်ကိုပင် အချို့က ရှမ်းဗဲလား ဖြစ်သည်ဟု ရေးသားဖော်ပြကြလေသည်။

အမတေ ပန်းတောက်ဟို့ ခေါ် သစ်တော်ပင်ကြီးကို စောင့်ရှောက် တာဝန်ယူရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မယ်တော် ရှိဝမ်းမူ ဖြစ်လေသည်။

မယ်တော် ရှိဝမ်းမူကပင် လာရောက် စုဝေးကြသည့် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များကို သစ်တော်သီးများ မှီဝဲဘုဉ်းပေးရန် စီမံ ဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။

မယ်တော် ရှိဝမ်းမူနှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားရောက်ခဲ့သူမှာ ဘီစီ ၆၀၀ ခန့်က နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော လာအိုဇူ ဖြစ်လေသည်။

လာအိုဇူသည် ပိဋကတ်တိုက်မှူး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ လူ့ဘောင်လောကီ အရှုပ်အထွေးကို ခင်တွယ်ခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ခွန်လွန်တောင်တန်း၌ ရှိသော မယ်တော် ရှိဝမ်းမူ ရှိရာသို့ ကျွဲစီးကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ခွန်လွန်တောင် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခွန်လွန်တောင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ယူထားသော ယင်စီနှင့် တွေ့ရလေသည်။ ယင်စီသည် လာအိုဇူအား လက်ဖက်ရည် အဖန်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံ၍ မယ်တော် ရှိဝမ်းမူ ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်အခါကပင် တရုတ်လူမျိုးတို့သည် လက်ဖက်ရည်၏ အရသာ

အစွမ်းသတ္တိနှင့် စွဲမက်ဖွယ်ရာများကို သိရှိကြပြီး လက်ဖက်ရည် အဖန် သောက်သော အလေ့အထ,လည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် လက်ဖက်ရည်ကို ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံအရ သောက်သုံးရာတွင်မက ဆေးဖက်ဝင်အဖြစ်လည်း အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

ဤကား တရုတ်လူမျိုးတို့ လက်ဖက်ပင်ကို စတင်အသုံးပြုခဲ့သော မှတ်တမ်းအချို့ပင် ဖြစ်၏။

အိန္ဒိယနယ် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၌ အမှီပြု နေထိုင်ကြသည့် သူတော်စင် များ၊ ယောဂီကြီးများကတော့ ဆန္ဒင်းဥ(နန္ဒင်းဥ)၊ အဝါ၊ အနက်များကိုသော် လည်းကောင်း၊ ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥကိုသော်လည်းကောင်း အသက် ရှည်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြလေသည်။

မချစ်ဥကို ဒေသခံများက မချစ်ဥဟုလည်း ခေါ်ကြလေသည်။

မချစ်ဥသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ရေခဲများ အစဉ်အမြဲ ဖုံးလွှမ်းနေသော ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တန်းကြီးများပေါ်၌ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ မချစ်ဥကို မသေဆေးပင်၊ အသက်ရှည်ဆေးပင်ဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်သည် အသက်ရှည်ဆေး သို့မဟုတ် မအို,မနာ ရောဂါဘယကင်းဝေးစေသော သဘာဝဆေးပင်၊ ဆေးဥများအကြောင်းကို လေ့လာနေရင်း ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုတွင် သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော အသက်ရှည်ဆေး မှတ်တမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

၎င်းမှတ်တမ်းမှာ စာရွက်ပေါ်၌ ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဘိုးဂျပါထ ရာ (Bhoja Patra) သစ်ရွက်ပေါ်၌ သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သစ်ရွက်ပေါ်၌ ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ

...

ဟီးမားလယ (Himalaya) ဟူသည့် တောင်မြတ်ပေါ်၌ လူသတ္တဝါတို့၏ သက်တမ်းကို ရာပေါင်းများစွာ ရှည်စေရန် အကျိုးပြုစေသည့် ပန်းပွင့်တစ်မျိုး ရှိပေသည်။

(ဟီးမားလယ ဟူသည်မှာ အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာ ဟိမဝန္တာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟိမ (Hima) မှာ ‘အိမ်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး (Alaya) အလာယာ မှာလည်း ‘နှင်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ သို့ကြောင့် ဟီးမားလယ (ဝါ) ဟိမဝန္တာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ နှင်းများ၏အိမ် သို့မဟုတ် နှင်းအိမ်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။)

ဟိမဝန္တာ တောင်တစ်ကြော၌ နှင်းပန်းများ၊ သစ်ခွပန်း အမျိုးအစားပေါင်း ထောင်သောင်းမက ရှိနေပြီး ရာသီအလိုက် ပွင့်လန်းလျက် ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် တောင်လေပန်းများမှာ အမျိုးပေါင်း ၁၅၀ အထိ ရှိကြောင်း။

၎င်းပန်းများမှာ အပြာရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အများဆုံးကတော့ အနီရောင် အမျိုးအစားတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတစ်ကြော လုံးရှိ ပန်းအမျိုးအစားပေါင်းများစွာ ရှိကြသည့်အနက် ပန်းတို့၏ဘုရင်မှာ ဟင်မ်ကာမဲလ် (Him Kamal) ဟု ခေါ်သည့် ‘နှင်းကြာပန်း’ ပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းနှင်းကြာပန်းမှာ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ အနောက်က နေထွက် ဟူသော မဖြစ်နိုင်သောအရာကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကာ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ပွင့်သော ကြာပန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

အလွန် ရှားပါးပြီး အလွန် တွေ့ရခဲသော ပန်းမျိုးဖြစ်လေသည်။

နှင်းကြာပန်းတို့၏ အရွယ်အစားမှာ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြား အဝိုင်းခန့်ရှိပြီး အပြာရောင်အဆင်း ရှိလေသည်။

၎င်းသည် နှင်းများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ကျောက်တုံးများကြားမှ တိုးထွက်ကာ ပွင့်လေ့ရှိပြီး ရနံ့ကလည်း သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်လှပေသည်။

မှတ်တမ်းထဲ၌ပါသော အချက်များအရ နှင်းကြာပန်းတို့ကို သာမန်လူတို့ ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ တောင်တန်းများပေါ်၌ လှည့်လည် သွားလာနေကြသော သူတော်စင်များ၊ ယောဂီများသာ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့နိုင်ပေ၏။

တစ်ခါက တောင်ထိပ် တစ်နေရာတွင် ပွင့်နေသည့် နှင်းကြာပန်းကို ယောဂီတစ်ဦးက အမှတ်မထင် တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ညချမ်းအခါတွင် တောင်တန်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် နှင်းဖုံးနေသည့် တောင်ထိပ်တစ်နေရာ၌ နှင်းကြာပန်းကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သူသည် ထူးထူးခြားခြား သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် လရောင်ဖျန်းထားသော နှင်းရင်ပြင်တစ်နေရာတွင် နှင်းကြာပန်းကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ရင့်ကျက်မှု မပြည့်ဝသေးသောကြောင့် ထိုနှင်းကြာပန်းကို မြင်သောအခါ စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် အနားသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

နှင်းရည် ဆွတ်ဖျန်းထားသောကြောင့် နှင်းကြာပန်း၏ အပြာရောင် ပွင့်ဖတ်နှင့် ဝတ်ဆံတို့မှာ သစ်လွင် တောက်ပလျက် ရှိနေသည်။

လရောင်အောက်၌ တင့်တယ်လျက်ရှိသော နှင်းကြာပန်းကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ အသက် ဝင်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ထိုနှင်းကြာပန်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိုယောဂီ၏ စိတ်ထဲမှာ နှင်းကြာပန်းနှင့် စကားပြောချင်စိတ်များ ပေါ်လာမိသည်။

သို့ကြောင့် အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ...

"သင့်ရဲ့အမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံများပေါ်လာပြီး နှင်းကြာပန်းမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာသည်။

ပြီးလျှင် လေညှင်းခတ်သံ ကဲ့သို့ တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ...

"နှင်းကြာပန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်"

"သင့်ရဲ့ အလှနဲ့ ဆင်းရဲနံ့ဟာ ဘယ်ပန်းနဲ့မှ မတူအောင် သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင် လှပါတယ်၊ အခုလို လူသူ မရောက်နိုင်တဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာနေရတာ မငြီးငွေ့ဘူးလား"

"ကျွန်ုပ်မှာ အထီးကျန်နေခြင်း မရှိပါ။ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီး အောက်မှာ နှင်းတွေ လရောင်နဲ့ သန့်သန့်စင်စင်နေရတဲ့ သဘာဝ လွတ်လပ်မှုတွေဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ထာဝရအဖော်တွေ ဖြစ်ပါတယ်"

"အခုနေ သင့်ကို ခူးယူသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ"

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလှအပနဲ့ မွှေးရနံ့ကို နေရာအနှံ့ ရောက်စေချင်တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝတော့မှာမို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အလှဟာ သင့်လက်ထဲကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ တာရှည်မခံမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်"

"ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ"

"သဘာဝမတူတဲ့ အရာနှစ်ခုဟာ ကြာရှည် အတူမနေနိုင်ကြပါ။ ပန်းတို့ရဲ့ သဘာဝက အေးမြခြင်းနဲ့ သန့်စင်ခြင်းကို နှစ်သက်လေ့ ရှိပါတယ်၊ လူရဲ့ သဘာဝက ပူလောင်ခြင်း ရှိပါတယ်"

"ပူလောင်ခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ"

"တပ်မက်ခြင်းဟာ ပူလောင်ခြင်းရဲ့ အဓိပက အကြောင်းရင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို လိုချင်တပ်မက်မှု ရှိနေသမျှ သင့်ရဲ့ကိုယ်မှာ ပူလောင်မှု

တွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားစေပါတယ်"

ထိုအခါ ယောဂီသည် နှင်းကြာပန်း ခူးဖြတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော စိတ်ကို ချိုးနှိမ်လိုက်ပြီး ...

"ကျွန်ုပ် မှားသွားပါတယ်၊ သင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ရှိနေပတော့"

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တောင်ထိပ်၌ ပွင့်လေ့ရှိသော နှင်းကြာပန်း၏ဝတ်ဆံကို ဆေးအဖြစ် စီရင်၍ သုံးဆောင်ပါက အိုခြင်း၊ နာခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးကာ လူ၏အသက်ကို ရှည်စေနိုင်ကြောင်း မှတ်တမ်း၌ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ဘိုးဂျပါထရာ သစ်ရွက်များပေါ်၌ ရေးသားထားသော နှင်းကြာပန်း အကြောင်းကို များစွာ စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ရှည်စေနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ နှင်းကြာပန်းလည်း အပါအဝင် ဆိုတော့ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေနဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရှာဖွေ စုဆောင်းရဦးမယ်"

ဟု တွေးလိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ဆောင်းညချမ်း၏ အေးမြခြင်းများက ထွေးပတ်လျက် ရှိလေသည်။
